

La salut sexual en la Catalunya independent

written by Amàlia Bosch | 8 d'abril de 2017

Si volem construir una república catalana políticament i social més pròspera i justa, pot ser una incongruència que societat civil, partits polítics, comunitat educativa, policia de la Generalitat, col·lectius mèdics, entre d'altres, es reunixin per dibuixar com volen que sigui el nou estat i, en canvi, no es parli suficientment d'un dels elements bàsics del benestar de la població: la salut mental i emocional. Així com en salut s'accepta que la dona necessita unes atencions específiques per raó de la maternitat i la complexitat dels seus òrgans sexuals i reproductors, també en el camp de les relacions de parella i d'intercanvi sexual la sanitat pública hi haurà de prestar més atenció.

Mai com en aquests moments la societat catalana ha llegit, ha comentat, ha discutit, ha escoltat la ràdio, ha mirat els debats televisius i els telenotícies, etc., amb el delit de tenir informació sobre aquest gran canvi polític que s'està gestant a Catalunya des del 2006, quan el nou Estatut de Catalunya se sotmet a referèndum, i el 2010 el Tribunal Constitucional espanyol el deixa ferit de mort; inservible; arruïnat. Ara bé, si hem de preparar-nos per a una societat renovada, amb una millor qualitat de vida, cal que l'interès s'estengui també cap a una sexualitat nova, més saludable. Un dels punts sobre els quals s'ha de debatre àmpliament (no només en grups reduïts de l'especialitat) és que la sexualitat no es redueix al coit i l'erecció. Això tant val per als més joves com per als adults.

Estem massa influïts, encara que no ens ho sembli, per conceptes masclistes com ara que sense un membre viril de bones proporcions la dona se sent insatisfeta, quan precisament aquest concepte forma part de l'imaginari de

l'home. Com a imaginari està bé, res a dir; si és profitós perquè li serveix per mantenir l'autoestima alta, perfecte. Però que aquesta creença no obligui els homes amb membres més petits a disculpar-se, ni que les dones facin seves aquestes falses idees. És evident que no parlem de pel·lícules i espectacles porno. Parlem de satisfacció sexual entre dues persones. Parlem de convertir la sexualitat en un calidoscopi de mil colors, perquè l'expressió sexual pot tenir mil matisos.

La disminució i la falta d'erecció no són exclusius dels homes grans. Es donen amb més o menys freqüència durant tota l'etapa adulta, però, és a partir d'una certa edat que, per la mateixa evolució física o per la presa de medicació, els coïts es poden convertir en molt curts o inexistents. I aquí és quan cal anar al calaix de la imaginació i la il·lusió per buscar noves formes de plaer, de satisfacció d'un mateix, i de l'altra persona; fer renéixer la tendresa i les carícies, així com la picardia que cadascú hi pugui posar. Naixem com a sers sexuals i aquesta condició la mantenim tota la vida. Com que la sexualitat és cosa, com a mínim, de dos, s'han de trencar barreres, quan hi són, i parlar obertament de què m'agradaria que em fessis a mi i què t'agradaria que jo et fes a tu. Així de senzill.

La base d'aquest canvi de relació entre dues persones que tenen contacte sexual volgut, és la bona comunicació. Les prevencions a parlar, les vergonyes, el fet de pensar "si li demano això, em preguntarà com és que no m'ho haves demanat mai; ha passat alguna cosa que no sé?", pot retreure a fer plantejaments nous i perpetuar les relacions consentides, rutinàries, faltades d'interès.

I el mateix que es diu de l'home també val per la dona. Semblaria que aquesta, quan entra a la menopausa, pateix una mena de malaltia, de malestars que duren anys, que la fan menys desitjosa de gaudir sexualment. Totalment erroni. S'ha de desterrar la imatge que la menopausa és un estadi de la

dona que la immobilitza sexualment. Sovint la interrupció de la menstruació és una excusa per rebutjar el contacte físic, no per motius de salut, sinó perquè la rutina mata el desig, en les discussions de parella s'ha perdut el respecte, i la il·lusió s'ha exiliat voluntàriament. Les dones, en general, som molt sensibles als detalls romàntics, a les bones formes... L'home també, és clar, a la seva manera, però per converses mantingudes amb dones, sembla que no tant; que ell disposa de la dona perquè, per tradició i segons l'educació rebuda, "té unes necessitats". La dona també les té, però les manifesta d'una altra manera.